

Dat heeft er voor gezorgd dat mijn imago is wat het is. Dat mensen me kennen en ze over me praten. Ik ben een spraakmakend figuur. Glamour is mijn levensstijl.

Maar ik heb ook een andere kant. Ik ben 24 jaar gelukkig getrouwd geweest en viel in een zwart gat toen mijn vrouw bij me wegging. Mijn vader heb ik zien afglijden tijdens een depressie en uiteindelijk heb ik hem verloren. Die gebeurtenissen hebben mij getekend.

Dit boek geeft dat complete beeld. Een beeld van wie ik ben. Een beetje ondeugend, en serieus op zijn tijd.

Cor Pot,
NAJAAR 2018

IN SHOCK

W e vertrokken uit het restaurant en de stilte galmde door de auto. Ik kon geen woord meer uitbrengen na wat er zojuist was gebeurd. Ik was in shock.

In al die jaren had ik geen enkel signaal opgevangen, mijn vrouw had nooit laten blijken dat ze niet meer gelukkig met me was. We hadden geen ruzies en leefden in alle rust samen. En toch wilde ze bij me weg. Dus maalde die gedachte door mijn hoofd: ze heeft een ander.

De dagen daarna kon ik niets anders dan opgaan in mijn verdriet. Ik heb uren, nachten aan een stuk gehuild. Carla was mijn droomvrouw. We waren totaal verschillend, maar ik hield zielsveel van haar. Wat er ook gebeurt, met haar word ik oud: dat dacht ik altijd. En nu zou ze me verlaten. Van binnen voelde ik me uitgehold; alsof er een gat in mijn ziel zat.

Na een week treurnis vond ik het wel weer genoeg geweest. Ik ging voor de spiegel staan en keek mezelf recht in de ogen: ‘Cor, wat wil je nu eigenlijk?’, sprak ik hardop.

Ik draaide de knop om en pakte mijn leven weer op. Zo rationeel ben ik dan ook wel weer.

TEGENPOLEN

SINT-PETERSBURG, VOORJAAR 2006

De scheidingspapieren zijn getekend. Zijn telefoon gaat. Aan de andere kant van de lijn klinkt de stem van Dick Advocaat.

‘Heb je zin om mee te gaan naar Zenit Sint-Petersburg?’

‘Natuurlijk!’

Zijn vrouw is nu een maand bij hem weg en sindsdien voelt Cor een leegte om zich heen. Dit is dé kans om dat gemis te ontvluchten.

Het is begin juni en aan de ontvangsthal van het vliegveld in Sint-Petersburg rijdt een blinkende Mercedes voor. Cor stapt achter in de wagen en schudt daar de hand van clubpresident Sergey Fursenko. Zijn chauffeur voert hen naar het centrum van de stad, waar ze aanschuiven voor een vijfgangendiner en urenlang met elkaar van gedachten wisselen. Advocaat is dan namelijk nog in volle voorbereiding op het WK in Duitsland, waaraan hij met Zuid-Korea deelneemt, en tot hij zich bij Cor zal voegen, neemt die zijn taken als hoofdcoach over bij Zenit.

Na het diner stappen hij en Fursenko opnieuw in de auto. Ze laten de slinger aan lichtjes van de levendige stad achter zich voor een meer sereen beeld buiten het centrum van Sint-Petersburg. Eenmaal bij hun club Zenit ziet Cor dat beeld bevestigd: binnen een straal van enkele kilometers is het contrast enorm.

In de kleurrijke stad wisselen kathedralen en statige gebouwen in paleiselijke sfeer elkaar af, terwijl bij de club de tijd lijkt te hebben stilgestaan. De oude Sovjettijd vindt nog overal zijn afdruk: in het robuuste beton van de vervallen, grijze wanden van zowel het trainingscomplex als het stadion, de oubollige gordijntjes bij de ontvangstbalie en de fitnessapparatuur dat piept en kraakt. Maar die grijze omgeving zal het gemoed van Cor niet van zijn kleur kunnen ontdoen. Hij voelt: hier ga ik een fijne tijd tegemoet.

De volgende dag al staat Cor voor het eerst voor de groep. ‘Ik ben gewoon begonnen, tussen al die topspelers bij zo’n grote club. Ik vond het geweldig’, blikt hij terug. En die avond wordt hij opnieuw uitgenodigd voor een avondje uit, ditmaal door enkele medewerkers van het Nederlands consulaat in Sint-Petersburg.

Na weer een heerlijk etentje duikt de groep voor een afzakkertje de bar The Marshall in. En daar staat ze: blond haar, een lang, atletisch lichaam en die intense, helderblauwe ogen, die zelfs bij dit matte licht glinsteren. Op het podium torent ze hoog boven iedereen uit en kronkelt subtiel om een paal. Dan klemt ze één been om het staal en kijkt verleidelijk de menigte in. Cor vangt haar blik en stoot een van de mannen aan met wie hij op stap is. ‘Die wordt van mij’, zegt hij. ‘Wát een lekker ding.’

Zijn opmerking gaat als een lopend vuurtje rond in de zaak. Hij is amper twee dagen geleden in Sint-Petersburg ontvangen

als de nieuwe trainer van Zenit. Nu Advocaat nog niet in beeld is, pakken de Russische kranten uit met de komst van zijn assistent. ‘Voor de mensen in Sint-Petersburg was ik de nieuwe hoofdcoach.’ En die laat zijn oog vallen op een paaldanseres van The Marshall. De eigenaar van de bar is supporter van Zenit en verguld met de keuze van de trainer.

Een paar dagen later gaat zijn telefoon: het is een kennis van die lange blonde. Hij laat weten dat ze al is vertrokken bij haar vriend; ze wil Cor dolgraag ontmoeten. En, o ja, ze heet Tonia. ‘We hadden al snel verkering.’

Voor Tonia is Cor de trainer van die grote club uit haar stad. Ze geniet ervan om met hem een andere wereld te verkennen dan die ze gewend is. ‘Veel Russische vrouwen verlangen daarnaar. Wat maakte mij dat uit. Ze was een lekker ding en ik was na 24 jaar huwelijk weer vrijgezel.’ Hij gaat met haar uit eten, neemt haar mee naar het voetbal, geeft haar geld voor de nieuwste kleding, ze duiken de stad in en het kingsize bed van zijn luxueuze hotel. Eén zaak delen ze niet: de liefde. ‘Tonia was er puur voor de opvulling.’

Cor heeft zich in die eerste weken bekommerd om de hotels van de twee trainers en die strategisch uitgezocht: zijn nieuwe stek in het Corinthia Nevsky Palace ligt midden in de stad met uitzicht op al die terrasjes in de hoofdstraat. Hij krijgt een compleet appartement tot zijn beschikking, met een huiskamer, een slaapkamer, twee badkamers en een bureau plus televisie met Nederlandse zenders. Dat alles voor de som van vijftienduizend euro per maand, een peulenschil voor zijn club; de suite van Advocaat is nog een paar niveaus duurder.

Cor heeft voor hem het Kempinski Hotel uitgekozen, een vijfsterrenhotel aan de oever van de Neva, de rivier die de stad in tweeën deelt en uitmondt in de Finse Golf. Op een steenworpafstand bovendien van de Hermitage, een van ’s werelds grootste kunst- en cultuurmusea. ‘Dick wilde graag apart zitten van mij. En ik wilde ook niet in hetzelfde hotel als hij verblijven, trouwens. Dan zit je continu op elkaars lip.’

Wanneer het trainersduo later dat seizoen op vakantie en trainingskamp vertrekt, checkt Cor waar hij in de tussentijd zijn spullen kan laten. Maar het is helemaal niet nodig om de kamer voor die drie maanden te ontruimen: de club betaalt zonder problemen een dikke ton voor twee suites die niet worden gebruikt. Cor vindt dat ook wel zo prettig. Zo weet hij zeker dat hij bij terugkomst precies op dezelfde plek zal wonen. ‘Aan de Nevsky Prospekt, echt een geweldige straat midden in de stad. Daar zat ik op het terras heerlijk om me heen te kijken.’

Cor voelt zich direct als een vis in het water in Sint-Petersburg. Maar Advocaat heeft het er minder naar zijn zin. Hij voegt zich eind juni bij Cor en in de weken erna hoort die telkens hetzelfde uit de mond van zijn collega: ‘Dit is niks. We kappen ermee.’ En bij elke uitwedstrijd klinkt het: ‘Kijk goed om je heen, Cor. Hier komen we nooit meer.’

Maar intussen heeft Cor verkering en kent hij de beste zaken in Sint-Petersburg; daar wil hij nog helemaal geen afscheid van nemen. Bovendien weet hij: wanneer Advocaat naar huis gaat, kost hem dat een hoop geld. Cor praat hem moed in: ‘We stoppen er helemaal niet mee. We gaan ons vermaken en de resultaten volgen wel’, en hij sleurt hem mee naar buiten. Maar daar wordt Advocaat dan weer benaderd door handtekeningenjagers en dat maakt hem nerveus. ‘Het liefst zat hij op zijn

hotelkamer. Dvd's te kijken, van onze wedstrijden of die van de tegenstander.'

Cor ziet best waar zijn collega tegenaan loopt in de Russische miljoenenstad. 'Dick is een emotionele man en gevoelig voor de sfeer van zijn omgeving.' Zijn vrouw is in Nederland gebleven en wanneer ze naar Sint-Petersburg komt, blijft ze telkens hooguit tien dagen. Daarnaast vraagt de overstap naar een land met een andere cultuur en andere mensen een aanpassing. 'De mannen zijn stug en veel vrouwen kijken dwars door je heen. Zij zijn vooral geïnteresseerd in geld. De warmte en ongedwongen sfeer van Nederland kennen ze daar niet. De omgang met elkaar is kil.'

Dat is de omgeving buiten het centrum van Sint-Petersburg ook: grauwe gebouwen bepalen het straatbeeld, al vroeg in het najaar is het ijsig koud en de clubaccommodaties zijn totaal anders dan Advocaat gewend is bij de clubs en landen waar hij voorheen werkte. Het stadion van Zenit is verouderd, het trainingscomplex versleten en een gezamenlijke kleedkamer is er niet.

Het trainersduo kijkt vooral op van dat laatste. 'In Rusland heeft elke speler een eigen kamer: dat hadden we in al die jaren nog nooit gezien.' Het creëren van een groeps sfeer blijkt extra moeilijk. 'In een team moet er een sfeer ontstaan die je met elkaar verbindt, een gevoel van: we spelen hier echt sámen. Een kleedkamer vormt daarvoor de basis. We zochten lang naar een manier om de groep als geheel te bereiken.'

TONIA

De trainingen zijn in die eerste maanden een ramp. Advocaat spreekt Engels tegen zijn groep en een tolk vertaalt zijn teksten naar het Russisch. Maar de man zet enkel de woorden om en niet de emoties. Wanneer Advocaat met zijn driftige toon vertelt wat hij verwacht van zijn spelers, blijft de tolk kaarsrecht naast hem staan, zijn armen strak naast zijn lijf. In zijn gezicht beweegt alleen een mond, waaruit monotone zinnen komen.

Advocaat en Cor kijken elkaar eens aan. Wat nu? Ze krijgen geen contact met de spelersgroep, er is geen klik en de resultaten houden daardoor ook niet over. 'Had Dick een uitlaatklep gevonden in dat waarvoor hij was gekomen, dan had hij het leven in Rusland wat kunnen vergeten. Dat juist het voetbal zo stroef liep, maakte het extra lastig voor hem.'

Op een dag overziet Advocaat het trainingsveld en constateert hetzelfde als al die weken ervoor: de spelers doen maar niet wat hij heeft gevraagd. Wanneer zijn sterspeler Andrej Arsjavin in een walm van drank voor de tweede keer over een bal struikelt, heeft hij er genoeg van. 'We zijn weg', roept hij naar Cor.

‘Dit werkt niet, er zit geen gevoel bij. Bekijk het allemaal maar.’ Hij maakt een wegwerpgebaar, beent naar binnen en roept naar Cor, die even later achter hem aan holt. De spelers blijven verbouwereerd achter op het trainingsveld, net als de tolk. Daarna kijken ze elkaar aan, halen hun schouders op en stoppen met de oefening: ze beginnen aan een lekker ontspannen partijtje.

Een uur later keren de twee trainers terug op het veld en hervatten de training. De boodschap is aangekomen: het fanatisme van Advocaat slaat nu wél over op zijn groep. Eindelijk is er een snaar geraakt.

Een jaar lang worstelen de twee op die manier met hun team, en Advocaat met zichzelf. Gelukkig is daar Cor. Hij bekommert zich om zijn collega, die hij inmiddels ziet als een vriend. Telkens opnieuw pept hij hem op en sleept hem mee naar de mooiste terrasjes en de beste restaurants van Sint-Petersburg. Advocaat zou daar zelf nooit komen, maar de uitstapjes met zijn goedlachse en optimistische assistent doen hem de sportieve zorgen en het gemis van thuis even vergeten.

Pas een half jaar na hun overstap gaan de twee trainers voor het eerst terug naar Nederland en Tonia mag met Cor mee. De eerste bestemming wordt voetbalclub Ter Leede, waar zijn zoon met vv Capelle een uitwedstrijd speelt. Tonia ziet er ook deze middag geweldig uit. Onder haar getailleerde mantelpakje draagt ze enkellaarsjes met een flinterdunne hak en ze heeft zichzelf mooi opgemaakt.

Samen lopen ze het terrein van de voetbalclub in Sassenheim op. De pumps van Tonia tikken op de tegels en naast haar loopt Cor met de borst vooruit. Ineens klinkt een luide stem over de voetbalvelden. ‘Hé, kut-KNVB’er!’ Cor kijkt op. ‘Ja, jij daar.’

Een vijftigtal boers geklede mannen staan met hun rug naar het veld, de handen in de zakken van hun broek gestoken. ‘Je hebt zeker Viagra genomen met zo’n lekker wijf?’ Hun ogen nemen Tonia van top tot teen in zich op.

Cor schiet in de lach en Tonia kijkt hem vragend aan. Ze spreekt nog geen drie woorden Engels, laat staan Nederlands. Hij glimlacht en slaat zijn arm om haar middel: ze lopen door, naar de tribune. Ook daar gaan de ogen naar het stel en wanneer ze de trappen op gaan, ziet Cor tussen al die bezoekers een bekend gezicht. En niet van zomaar iemand: zijn ex-vrouw zit daar.

Hij zag haar niet meer sinds ze gescheiden zijn, ruim een half jaar eerder. En nu loopt hij, 55 jaar oud, met een paaldanseres van nog geen 30 de tribune op. Cor bereidt zich voor op een ongemakkelijke ontmoeting; Carla zou weleens van slag kunnen zijn.

Het tegendeel blijkt waar: zijn ex-vrouw staat op en groet de twee hartelijk. Daarna neemt ze het woordenboekje Russisch-Nederlands over van haar ex-man en knoopt een gesprek aan met zijn nieuwe vlam. Cor ziet het tevreden aan. Zijn vrouw ziet er goed uit, gelukkig bovendien; de scheiding is kennelijk verteerd. ‘Ik vond dat echt klasse van Carla.’

Zijn vrouw ziet het vermoedelijk ook: Tonia is voor Cor niet meer dan een prettig gezelschap in de vrije uren. Toch vindt hij zelf het niet meer dan logisch dat hij zijn vriendin onderhoudt. Zij heeft weinig en hij heeft veel. ‘Ze woonde in een groezelige buitenwijk van Sint-Petersburg in een aftands flatje: klein, vies en niet onderhouden.’

Terug in Rusland vraagt Tonia haar Cor om wat extra geld. Ze voelt zich al een tijd niet lekker en de dokter heeft haar me-

dicijnen voorgeschreven, vertelt ze. Hij geeft haar wat ze nodig heeft.

Een paar dagen later haalt hij haar met zijn chauffeur van de club op: ze gaan naar zijn lievelingsrestaurant in de stad, Terrassa. Achter in de Audi stapt Tonia naast Cor in en geeft hem een kus. Hij fronst zijn wenkbrauwen: hier klopt iets niet. Hij bekijkt haar kapsel, haar ogen, haar wangen, haar neus en haar mond. En dan ziet hij het. Haar lippen zijn voller. Het geld dat ze van hem kreeg, was niet bedoeld voor medicijnen. ‘Als ze me dat nou gewoon eerlijk had gevraagd... Dan had ze de behandeling om haar lippen te laten opspuiten gewoon van me gekregen. Maar dit vond ik zo’n afknapper.’ Het etentje gaat niet door. ‘Ik ben gelijk met haar gekapt.’

OP STAP MET COR EN DICK ADVOCaat (1)

‘GAAN WE NOG WAT DOEN?’

NOOTDORP, VOORJAAR 2018

Een Porsche Cayenne blinkt in de zon en rijdt zacht brommend de parkeerplaats op. Een korte claxonstoot en Cor kijkt op. Hij zwaait en lacht.

Achter de geblindeerde ruit is het silhouet van een man zichtbaar, zijn linkerhand op het stuur en op zijn neus een zonnebril. Hij wenkt naar Cor, die richting de ingang van het hotel loopt.

In de lobby drementelt hij heen en weer, als altijd onberispelijk gekleed. Deze middag draagt hij een marineblauwe polo, dito sneakers en een cyaankleurige broek. De deuren draaien, bezoekers komen en gaan en dan verschijnt de man met wie hij een afspraak heeft. Zijn armen bewegen vluchtig en zijn pas is driftig en doelgericht – dit is de tred van een man die altijd onderweg is. Het is Dick Advocaat.

Cor bekijkt hem van top tot teen. ‘Zo, jij ziet er weer flitsend uit.’ Een glanzend donkerblauw jack, lichtblauwe blouse,